

[Arne Melchior]

førere har på udmærket vis fortalt forsvarsministeren, hvad det er, der står i lovforslaget. Jeg skal ikke gentage dette, men kun sige, at CD ikke mindst har hæftet sig ved den sætning i bemærkningerne til lovforslaget, der siger, at loven er et væsentligt fundament for opretholdelse af et mobiliseringsforsvar af den karakter, Danmark har i dag.

Det er meget godt, at det er kommet med på tryk. Det siger jeg tak for. For CD's skyld kunne Forsvarsudvalget såmænd godt på sit møde i morgen skrive en anbefalende betænkning til dette lovforslag, men jeg forstår, at hr. Pelle Voigt har nogle spørgsmål, og så må det tage de nødvendige uger.

Men til lykke med, at dette nu bliver bragt på ret bane.

Ole Vig Jensen (RV):

Mit partis ordfører, hr. Jørgen Estrup, er ikke i stand til at være til stede, og jeg skal derfor sige, at vi også kan støtte det fremsatte lovforslag, som ikke blot følger en anbefaling fra Ombudsmanden i denne udformning, men også forenkler på området og tilvejebringer mindre besparelser.

Jeg har et enkelt spørgsmål, som vi måske først skal have besvaret under udvalgsarbejdet, det vil tiden vise, men det fremhæves, at private personbiler og motorcykler først udpeges i tilfælde af krise eller krig, og så føjes det til i bemærkningerne: »... eller i forbindelse med mønstringer eller øvelser af særlig art, ...«. Det er selvfølgelig et forholdsvis fleksibelt udtryk, og vi kunne godt være interesseret i at vide, hvad der egentlig ligger i det.

Forsvarsministeren (Enggaard):

Jeg takker partiernes ordførere for den praktisk taget enstemmige tilslutning til det foreliggende lovforslag. Jeg håber på en hurtig gennemførelse. Jeg skal selsagt bidrage til, at den hurtigt kan sættes i kraft. Udvalget kan hjælpe meget i det spørgsmål.

Hr. Pelle Voigt spørger specielt, om det ikke er helt usædvanligt, at det af en lovtæst fremgår, at ministeren kan sætte en lov i kraft. Det er det ikke. Jeg erindrer et andet lovforslag, jeg havde i min kapacitet som indenrigsminister, hvor det var henlagt til ministerens afgørelse at sætte loven i kraft, hvilket jeg gjorde. Det var et spørgsmål vedrørende tilvejebringelse af be-

skyttelsesrum. Jeg kan altså på stedet give dette eksempel på, at dette lovforslag ikke er det første, og jeg tror, at der vil være adskillige andre eksempler, hvis man undersøger det nærmere.

Jeg er glad for, at man har lagt vægt på den forenkling, som dette lovforslag indebærer. Hr. Sønderby og andre var inde på det. Det er præcis det, som er sigtet, at vi i fredstid undgår at skulle sende skrivelser ud af den karakter, som hr. Pelle Voigt har givet et eksempel på, hvor en familie i Assens skulle returnere en erklæring om noget, som i vore dage kan tilrettelægges på en mere hensigtsmæssig måde og med en sådan grad af sikkerhed, at vi i givet fald har det varsel, som vi i vores nuværende sikkerhedspolitiske situation forudser at have, som er tilstrækkeligt til at opfylde formålet.

Jeg kan over for hr. Arne Melchior og andre bekræfte, at det er et overordentlig økonomisk arrangement at have en sådan udskrivningsbestemmelse. Det er noget, som vi ikke er alene om, det findes i en række andre lande, som baserer sig på mobiliseringssystemet: Tyskland, Norge og Sverige for nu at nævne de mest udprægede eksempler, som har ganske parallelle arrangementer som dette.

Hvis forsvaret skulle anskaffe køretøjer og have dem i beredskab til i givet fald at indgå i krigsstyrken i de tal og den egenskab, de skal have, ville det være en meget stor omkostning og i virkeligheden en overflødig omkostning, da samfundet i øvrigt jo besidder de køretøjer og transportmidler, som vi her taler om. Så dette arrangement er overordentlig praktisk og overordentlig økonomisk for forsvaret.

Jeg kan sige i forbindelse med det, der blev nævnt om udskrivning af heste og køretøjer trukket af heste, som hr. Pelle Voigt var inde på, at jeg erindrer tydeligt, at dette var det første parlamentariske resultat, som Fremskridtspartiet opnåede efter sin tilkomst her i Tinget. Det var afskaffelsen af denne bestemmelse, herunder remontekommissioner, og hvad der til hører. Her går vi et skridt videre, og det er jeg meget glad for.

Det er et lovgrundlag, som går tilbage til den 21. september 1939, og det siger med denne baggrund naturligvis noget om, hvorfor det fandtes nødvendigt at få en sådan bestemmelse. Den kom til verden i betydelig hast i forbindelse med Anden Verdenskrigs udbrud, hvor man følte, at man havde behov for det.